

Arrest

**nr. 57 619 van 9 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, ter kennis gegeven aan verzoekster op 13 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. MEBIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 mei 2008 dient verzoekster, samen met haar echtgenoot, een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 30 januari 2009 beslist het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 21 februari 2009 dient verzoekster hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad). Op 21 april 2009, per arrest nr. 26 129, wordt deze weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad bevestigd. Bij

beschikking nr. 4582 van 24 juni 2009 van de Raad van State wordt het cassatieberoep dat verzoekster hiertegen heeft ingesteld op 22 mei 2009, ontoelaatbaar verklaard.

Op 15 mei 2009 wordt aan verzoekster en haar echtgenoot een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) afgeleverd.

Op 13 juli 2009 dienen verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag om machtiging tot verblijf in, gebaseerd op artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 12 oktober 2009 dient verzoekster, samen met haar echtgenoot, opnieuw een asielaanvraag in. Inmiddels wordt hun zoon, A.J. geboren.

Op 16 december 2009 beslist het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 15 januari 2010 dient verzoekster hiertegen beroep in bij de Raad. Op 31 maart 2010, per arrest nr. 41 188, wordt deze weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, door de Raad bevestigd. Bij beschikking nr. 5702 van 26 mei 2010 van de Raad van State wordt het cassatieberoep dat verzoekster hiertegen heeft ingesteld op 4 mei 2010, ontoelaatbaar verklaard.

Op 25 mei 2010 wordt de aanvraag van verzoekster op basis van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet *d.d.* 13 juli 2009, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, ontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 22 juni 2010 aan verzoekster ter kennis gegeven.

Op 18 november 2010 wordt de aanvraag van verzoekster op basis van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet *d.d.* 13 juli 2009 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt op 13 december 2010 aan verzoekster ter kennis gegeven. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.*

Redenen:

• Voor Y.H. (...) verwijzen wij naar de voorgelegde medische attesten van 20/05/2009 en 22/04/2009 waarin staat dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor hij opvolging en medicatie nodig heeft. Verder verwijzen wij naar de correspondentie dd. 09/10/2008 met J.C. (...), Belgisch Consulaat in Teheran waaruit blijkt dat deze opvolging en medicatie voor de aandoening van betrokkene beschikbaar zijn in Iran.

• Voor R.S. (...) verwijzen wij naar het voorgelegde medische attest van 20/05/2009 waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor zij opvolging en medicatie nodig heeft. Verder verwijzen wij naar de correspondentie dd. 14/07/2008 van Mevr. A.A. (...), secretariaat Belgisch Consulaat te Teheran, blijkt dat de medicatie alsook de opvolging voor de aandoening van betrokkene beschikbaar zijn in Iran.

Wat de toegankelijkheid van de benodigde zorgen betreft blijkt uit informatie beschikbaar in het administratief dossier (IOM-landenfiche 30.11.2009) dat er een uitgebreid sociale zekerheidssysteem bestaat in het herkomstland, Iran.

in het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkenen arbeidsongeschikt zijn. Op die manier kunnen zij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Gezien deze beslissing geldt voor beide echtgenoten, kan worden verondersteld dat zij beiden een steentje bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst.

Derhalve blijkt dat hoewel de aandoeningen van betrokkenen kunnen beschouwd worden als een aandoeningen die een reëel risico kan in houden voor hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie welk werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen."

Op 11 januari 2011 dient verzoekster, samen met haar echtgenoot, een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar verzoekschrift het volgende aan aangaande de gegrondheid van het beroep:

"2.2 Aangaande de gegrondheid van het beroep:

Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.2.i. M.b.t. de feiten

De ernst van de gezondheidstoestand van verzoekster en haar echtgenoot, dhr. Y (...), alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in het land waarvan zij de nationaliteit bezitten, houdt voor betrokkenen een reëel risico in voor hun leven, fysieke integriteit en houdt een reëel risico in op een onmenselijke behandeling, in de betekenis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Verzoekster verblijft sedert 15.05.2008 in België.

Omwille van het feit dat dhr. F. (...), die ervan verdacht werd betrokken te zijn bij politieke, anti-regeringsorganisaties, een pand huurde in het bedrijf van dhr. Y. (...), werd hij er zelf eveneens van verdacht betrokken te zijn bij de anti-regeringsorganisaties, Tijdens een huiszoeking in het bedrijf van dhr. Y. (...) werden bovendien boeken gevonden, die weliswaar in eigendom toebehoorden aan dhr. F.(...), die over de islam handelden ten gevolge waarvan dhr. Y.(...) als verdachte gezocht werden door de Etalaat en aldus diende hij zijn land te verlaten.

Verzoekster lijdt aan hypothyroïdie. Hiervoor dient ze medicatie te nemen en is de opvolging door haar vertrouwensarts strikt noodzakelijk. Bovendien is een adequate behandeling voor haar problematiek niet mogelijk in Iran.

Verzoekster is in augustus 2009 ook bevallen van een zoon, Y.A. (...).

Wat verzoekster betreft, kan er geen waardige opvolging van haar medische toestand voorzien worden in Iran. In Iran zal zij niet de nodige medische zorgen kunnen genieten waar zij recht op heeft, noch voor haarzelf, noch voor haar kind.

De echtgenoot van verzoekster lijdt aan een posttraumatische depressie die nadelig inwerkt op zijn normaal functioneren. Deze depressieve gedachten worden versterkt door de gedachte dat hij eventueel zal moeten terugkeren naar zijn land van oorsprong, alwaar hij zal worden achternagezeten als opgejaagd wild. Dhr. Y. (...) kampt al enige tijd met deze depressie en dient hier tevens medicatie voor te nemen. Deze medicatie is recent verdubbeld! De nodige bewijzen hiervan worden in de bewijsstukken bijgebracht.

Uit het medische verslag dd. 20.05.2009 blijkt de ernstige problematiek van dhr. Y.(...),zodat opvolging door zijn arts noodzakelijk is. Tevens kan het belang van de vertrouwensrelatie die hij reeds opbouwde met zijn arts niet onderschat worden. Het moge duidelijk zijn dat dhr. Y.(...) dergelijke vertrouwensrelatie in Iran niet meer kan opbouwen. Tevens is de medische hulp in Iran niet zo ver gevorderd als deze in België.

Bovendien beschikken verzoekster en haar echtgenoot niet over de vereiste financiële middelen teneinde adequaat behandeld te worden voor hun problemen, daar zij uit Iran vluchtten en al hun goederen achterlieten.

Aldus zal een terugleiding naar het land van herkomst niet bevorderlijk zijn voor de genezing van verzoekster, aangezien een strikte opvolging noodzakelijk is.

De ziekte van verzoekster kan bijgevolg worden aangebracht als een bijzondere omstandigheid die ertoe leidt dat zij niet in de mogelijkheid is om zich terug te begeven naar het land van herkomst.

Verzoekster brengt diverse medische attesten bij. Het is essentieel dat verzoekster in België verder behandeld wordt voor haar aandoening gezien zij hier sedert lange tijd behandeld wordt door de eigen arts. Een terugkeer naar Iran zou betekenen dat de behandeling moet worden stopgezet. Dit zal een herval betekenen voor verzoekster.

Verzoekster brengt ook nieuwe medische documenten bij waaruit blijkt dat de dosis van medicatie recent verhoogd is.

2.2.ii M.b.t. de middelen: schending van de materiële motiveringsplicht

Het middel is gebaseerd op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Doordat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, gezien in de juridische en feitelijke overwegingen niet voldoende vermeld is welke elementen ten grondslag liggen aan de beslissing.

Terwijl de bovenstaande geschonden bepaling vereist dat een dergelijke bestuurshandeling op een juiste en juridische aanvaardbare manier gemotiveerd wordt. Dat vereist is dat in het licht van de vermelde motieven, de beslissing als redelijk moet voorkomen.

De bestreden beslissing weigert de inoverwegingname van een machtiging tot verblijf van verzoekster.

De eis van de materiële motiveringsplicht houdt in dat een overheidsbeslissing gesteund moet zijn op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Zoals hierna nader zal worden toegelicht, is de bestreden beslissing gesteund op een onredelijke beoordeling van de bijgebrachte stukken van verzoekster en verklaringen van verzoekster. Het besluit dat uit de verklaringen dient te worden afgeleid dat de aandoeningen geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling van verzoekster, is niet op juiste gegevens of op pertinente motieven gesteund.

Nochtans dient de aanvraag om machtiging tot verblijf toch in overweging genomen worden.

Verzoekster zou er graag op willen wijzen dat de weigering op niet afdoende wijze gemotiveerd wordt:

Er wordt verwezen naar het feit dat voor verzoekster de nodige medicatie en opvolging van de aandoening beschikbaar is in Iran. Echter, ondertussen is de medicatie van verzoekster systematisch verhoogd. De nodige medicatie is niet verkrijgbaar in Iran. De relatie met haar behandelend arts is zeer essentieel voor haar. Een dergelijke relatie kan niet gegarandeerd worden in Iran. Indien verzoekster teruggestuurd zal worden naar Iran, zal haar toestand er alleen maar op verslechteren gezien dan alle relaties ed. die zij in België heeft opgebouwd zullen wegvallen. In Iran zal zijn problematiek niet erkend worden en zal zij onherroepelijk hervallen.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd.

De dienst Humanitaire Regularisaties heeft duidelijk een beoordelingsfout gemaakt en haar beslissing gesteund heeft op verkeerde motieven.

De elementen die verzoekster aanbracht, waren en zijn nochtans zeer aannemelijk.

Er is in casu wel degelijk sprake van een manifeste appreciatiefout in hoofde van de Dienst Humanitaire Regularisaties, nu zij bovenstaande elementen gewoon negeert.

De dienst Humanitaire Regularisaties heeft de feitelijke gegevens, door verzoekster aangehaald, niet correct beoordeeld gezien haar beslissing gesteund is op motieven waarvan niet is aangetoond dat ze in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.”

Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dienaangaande als volgt:

“In een eerste en enig middel stelt verzoekster de schending voor van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster werpt op dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, gezien in de juridische en feitelijke overwegingen niet voldoende vermeld is welke elementen ten grondslag liggen aan de beslissing. De bestreden beslissing is volgens verzoekster gesteund op een onredelijke beoordeling van de bijgebracht stukken en verklaringen van verzoekster. Haar medicatie is verhoogd en niet verkrijgbaar in Iran en kan de relatie met de behandelende arts niet gegarandeerd worden.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat in de mate verzoekster aangeeft dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, gezien in de juridische en feitelijke overwegingen niet voldoende vermeld is welke elementen ten grondslag liggen aan de beslissing, de in artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 ter van de Wet van 15 december 1980 en naar het feit dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is, daar het aangehaalde medische probleem niet aangewend kan worden teneinde gemachtigd te worden tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Wet van 15 december 1980.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt immers dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9 ter van de Wet van 15 december 1980 om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

In de bestreden beslissing wordt er gesteld dat verzoekster inderdaad heeft aangetoond dat zij aan een aandoening lijdt die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, maar dat er wel degelijk een adequate behandeling is in Iran, waardoor er geen bezwaar is tegen een terugkeer.

In het advies 15 juni 2010 besluit de ambtenaar-geneesheer dat er sprake is van hypothyroïde (tekort aan schildklierhormoon) waarvoor opvolging en behandeling nodig is.

Uit de stukken van het dossier blijkt verder dat deze medische aandoening behandelbaar is in Iran.

In de bestreden beslissing werd het advies van de ambtenaar-geneesheer overgenomen en verder gesteld dat uit de stukken van het administratief dossier van de verwerende partij blijkt dat er een behandeling mogelijk is in Iran en dat de benodigde zorgen beschikbaar zijn en er overigens een uitgebreid sociaal zekerheidssysteem bestaat in het herkomstland.

Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in de stelling als zou zij niet behandeld kunnen worden voor haar medische aandoening in het land van herkomst. Niets belet verzoekster bovendien om aldaar een band op te bouwen met een andere arts, wanneer zij haar behandeling zou verder zetten.

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat rekening houdende met alle elementen van het dossier en het advies van de ambtenaar-geneesheer, er terecht werd geconcludeerd dat er, vanuit medisch standpunt, geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De bestreden beslissing werd op correcte wijze genomen, conform artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beroept op zowel haar eigen gezondheidstoestand, als deze van haar echtgenoot. In de bestreden beslissing wordt zowel de aanvraag ten aanzien van haar echtgenoot als ten aanzien van verzoekster, samen behandeld, doch wat betreft de specifieke medische situatie wordt deze in de bestreden beslissing apart gemotiveerd. Voor zover verzoekster in onderhavig verzoekschrift verwijst naar de gezondheidstoestand van haar echtgenoot wordt verwezen naar arrest nr. 57 620 van 9 maart 2011 waarin de bestreden beslissing wordt bekeken in het licht van de gezondheidstoestand van haar echtgenoot en de motivering daaromtrent.

Verzoekster voert een schending van de materiële motiveringsplicht aan, doch waar zij wijst op de manier waarop de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht zou schenden, stelt zij dat *'de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, gezien in de juridische en feitelijke overwegingen niet voldoende vermeld is welke elementen ten grondslag liggen aan de beslissing'*. Verzoekster lijkt hiermee een schending van de formele motiveringsplicht te willen aanvoeren.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke

rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat uit de door verzoekster voorgelegde medisch attesten een aandoening blijkt die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, doch dat deze behandeling beschikbaar is in Iran waardoor er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen terugkeer naar dat land. Tevens wordt verwezen naar het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer aangaande de medische elementen die verzoekster heeft aangevoerd.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gesteund, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster bekritiseert de verschillende motieven waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Aldus diende de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na te gaan of verzoekster op zodanige wijze lijdt aan een ziekte, dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.

In tegenstelling tot de zienswijze van verzoekster, die voorhoudt dat de bestreden beslissing de inoverwegingname van een machtiging tot verblijf van verzoekster weigert en deze weigering op niet afdoende wijze werd gemotiveerd, betreft de bestreden beslissing geen onontvankelijkheidsbeslissing. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen immers ontvankelijk doch ongegrond.

In de aanvraag van verzoekster en haar echtgenoot van 13 juli 2009 beroept verzoekster zich onder meer op de ernst van de gezondheidstoestand van zowel haar echtgenoot als zichzelf. Verzoekster voegt een medisch attest toe van Dr. F.T. (...) waarin vermeld wordt dat zij lijdt aan hypothyreoïdie en dat zij tevens zwanger is, dat een opvolging van de zwangerschap en de schildklierfunctie noodzakelijk is, dat de nabijheid van een laboratorium noodzakelijk is, dat de resultaten van de huidige behandeling ok zijn en dat de verwachte duur van de behandeling enerzijds de duur van de zwangerschap betreft en anderzijds een blijvende opvolging voor wat de schildklier betreft. Met betrekking tot de vraag of er een behandeling mogelijk is in het land van herkomst stelt de arts dat deze waarschijnlijk beschikbaar en toegankelijk is. Uit het voorgaande volgt dat de arts van oordeel is dat er niet echt een gezondheidsrisico bestaat in het geval van een terugkeer naar het herkomstland maar dat het gelet op de zwangerschap van verzoekster niet echt aangewezen is om te reizen.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

(...)

• Voor R.S. (...) verwijzen wij naar het voorgelegde medische attest van 20105/2009 waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor zij opvolging en medicatie nodig heeft. Verder verwijzen wij naar de correspondentie dd. 14/07/2008 van Mevr. A.A. (...), secretariaat Belgisch Consulaat te Teheran, blijkt dat de medicatie alsook de opvolging voor de aandoening van betrokkene beschikbaar zijn in Iran.

Wat de toegankelijkheid van de benodigde zorgen betreft blijkt uit informatie beschikbaar in het administratief dossier (IOM-landenfiche 30.11.2009) dat er een uitgebreid sociale zekerheidssysteem bestaat in het herkomstland, Iran.

in het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkenen arbeidsongeschikt zijn. Op die manier kunnen zij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Gezien deze beslissing geldt voor beide echtgenoten, kan worden verondersteld dat zij beiden een steentje bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst.

Derhalve blijkt dat hoewel de aandoeningen van betrokkenen kunnen beschouwd worden als een aandoeningen die een reëel risico kan in houden voor hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)

Uit voormelde motivering blijkt dat de verwerende partij het medisch attest van verzoekster heeft overgemaakt aan de ambtenaar-geneesheer voor een verdere analyse. De bevindingen van de ambtenaar-geneesheer worden duidelijk weergegeven in de bestreden beslissing en uit de motivering blijkt dat rekening gehouden werd met alle elementen welke opgenomen werden in het medisch attest.

Verzoekster voert aan dat er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat de nodige medicatie en opvolging van de aandoening beschikbaar zijn in Iran. Verzoekster wijst er op dat haar medicatie ondertussen systematisch verhoogd is. Verder betwist zij dat de nodige medicatie verkrijgbaar is in Iran. Tevens wijst zij erop dat de relatie met haar behandelend arts essentieel is voor haar en dat een dergelijke relatie in Iran niet kan gegarandeerd worden.

Het determinerende motief van de bestreden beslissing luidt dat de aangehaalde medische aandoening beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, maar dat gelet op het feit dat er een adequate behandeling voorzien is in het land van herkomst, er *in casu* geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij kan op zich niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken van 15 juni 2010 blijkt dat de medische gegevens van verzoekster in overweging werden genomen. De ambtenaar-geneesheer verwijst naar het medisch attest afgeleverd door de huisarts van verzoekster en treedt de door hem vastgestelde diagnose bij. Hij verwijst tevens naar laboresultaten om daaruit af te leiden dat verzoekster op dit moment de nodige medicatie blijkt te nemen om haar aandoening te behandelen. Tevens stelt hij vast dat deze medicatie levensslag zal moeten worden aangehouden. De zwangerschap van verzoekster dient niet meer in aanmerking genomen te worden bij de beoordeling van haar gezondheidstoestand aangezien haar zoon vóór het opstellen van het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer geboren werd. Aldus houdt de ambtenaar-geneesheer wel degelijk rekening met de persoonlijke medische problematiek van verzoekster.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt eveneens duidelijk dat hij heeft nagegaan of er voor verzoekster een behandeling in Iran mogelijk is en of de nodige medicatie aanwezig is. Hij verwijst terzake naar correspondentie met het Belgisch Consulaat te Teheran waaruit blijkt dat in Iran ook testen voor opvolging en de noodzakelijke medicatie beschikbaar zijn. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt voldoende duidelijk dat er wel rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoekster aangaande de beschikbaarheid en de mogelijkheid tot continuïteit van een adequate medische behandeling. De bewering van verzoekster dat nodige medicatie niet beschikbaar is in Iran wordt op geen enkele wijze gestaafd en druist lijnrecht in tegen het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat zoals voormeld, gebaseerd is op contacten met het Belgische consulaat in Teheran. Verzoeksters gratuite bewering is onvoldoende om de Raad te overtuigen van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoeksters argument dat haar medicatie verhoogd is, doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat de medicatie aanwezig is in het land van herkomst. Tevens blijkt dat verzoekster haar argument staaft met voorschriften die zij voor het eerst aan haar verzoekschrift toevoegt en die aldus niet aan de verwerende partij bekend waren op het ogenblik van de beoordeling. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met gegevens die haar niet bekend waren op het ogenblik van de beoordeling. Verzoeksters betoog doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het verslag van de ambtenaar-geneesheer waarop verwerende partij zich baseert bevat aldus - in navolging van artikel 9ter van de vreemdelingenwet - een medische beoordeling van de aandoening van verzoekster en of er al dan niet een reëel risico bestaat op het leven of de fysieke integriteit en anderzijds de mogelijkheden van een adequate behandeling in het land van herkomst.

Wat verzoeksters bewering betreft dat de relatie met haar behandelende arts essentieel is en dat een dergelijke relatie niet kan gegarandeerd worden in Iran, blijkt nergens uit het voorgelegde medisch attest dat er sprake is van een dergelijke relatie met de arts. Evenmin vermeldt het medisch attest dat verzoekster best behandeld wordt door een arts waarmee zij een vertrouwensrelatie heeft. Het neergelegde medisch attest vormt de basis voor de beoordeling van de aanvraag om medische redenen. Het is immers dit attest dat overgemaakt wordt aan de ambtenaar-geneesheer ter beoordeling van de medische problematiek van verzoekster. Derhalve is het ook logisch dat in de bestreden beslissing niets terug te vinden aangaande een eventuele vertrouwensrelatie aangezien dit nergens vermeld werd in het medisch attest.

De Raad stelt vast dat uit het medisch verslag van 15 juni 2010 en uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de pertinente vraag of er *in casu* mogelijkheid is tot een adequate behandeling van de medische aandoening van verzoekster grondig werd onderzocht en er eveneens omstandig over werd gemotiveerd. De Raad beklemtoont dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om zich te baseren op informatie die verkregen werd via het Belgisch Consulaat te Teheran. Verzoekster toont bovendien niet aan dat de informatie die wordt aangeleverd door het Belgische Consulaat te Teheran niet correct zou zijn. Ook verwijst de bestreden beslissing naar de IOM landen-fiche waarin wordt gesteld dat er een uitgebreid sociaal zekerheidssysteem bestaat in Iran. Dit wordt door verzoekster niet ontkend.

De verwerende partij is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Evenmin maakt verzoekster een manifeste beoordelingsfout aannemelijk. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, werd wel rekening gehouden met haar medische problematiek en met de opvolging in het land naar waar zij zou moeten terugkeren. Verzoekster houdt verkeerdelijk voor dat de beslissing een beslissing tot weigering van een inoverwegingname is.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU